

Дан за бањолучку фудбалску историју. 11. мај 1988. године. Финале Купа: Црвена звезда – Борац 0:1. Сензација на стадиону Партизана. Другoлигаш бањолучки Борац побиједио је прволигаша Црвену звезду, шампиона, фудбалског владара Југославије. Догодило се фудбалско чудо над чудима. Борац је постао 40. освајач Купа маршала Тита. Први пут у четири деценије, колико се игра ово најмасовније такмичење, један другoлигаш успио је да дође до сребрног пехара и то ће остати уписано у његовој историји.

Бањолучане су сви, прије него што је утакмица и почела, већ унапријед отписали, многи су им предвиђали да ће доживјети фудбалски фијаско. Сви су вјеровали да ће финале за Звезду бити само лакши тренинг, да ће они по 12. пут у своје витрине смјестити драгоцјени пехар. Међутим, још једном се показало да су прогнозе једно, а остварење на терену нешто сасвим друго.

Оно што је све изненадило, у уводу финалног окршаја, било је то што Крајишници нису заиграли бункер. Тренер Бањолучана Хуснија Фазлић, за разлику од многих других тренера који су играли против Београђана, опредијелио се за тактику "прса у прса". Нису се Шпица, Малбашић, Лупић, Липовац, Матејић... и остали препали моћне, силне Црвене звезде и њених фудбалских асова, ниједног тренутка нису ни помислили да устукну. На сваки напад звездаша узвратили су борчевци још жешћим и опаснијим атаком. Знали су гости да одиграју, без панике, од ноге до ноге, у неколико махова надиграли су реномираног противника и чак измамили аплаузе не само својих, него и навијача противничког тима.

Истина, "црвено-бијели" су били ти који су доминирали, имали неколико сјајних прилика. У 30. минуту капитен Стојковић је из једног дуела са Поповићем изашао као побједник и стуштио се као "брзи воз" ка голу Борца. Кад је дошао на неких седам-осам метара, упутио је прави пројектил. Кад су већ сви видјели лопту у мрежи, голман Каралић је бравурозном интервенцијом сачувао свој гол.

Пет минута касније поново су Крајишници били на великом искушењу. Просинечки је на њему својствен начин "избацио" бека Маровића, овај још боље, у прави час, упослио

Милојевића. Он је био у страховитом налету, заобишао је неколико противничких фудбалера и шутирао под пречку. "Јединица" Бањолучана Каралић, некадашњи голман Београђана, извио се колико је дуг и избацио лопту у корнер.

Црвена звезда је у финишу првог полувремена све више нападала, просто је стезала фудбалски обруч око гола ривала, али, без обзира на теренску иницијативу, њени играчи нису дошли у озбиљнију прилику. Све њихове атаке успјешно су заустављали Малбашић, Матаја, Билбија, Липовац, Шпица, свесрдно су им помагали вриједни Матејић и Поповић, који су претрчали километре и километре, а оно што су они пропустили исправљао је сигурни Каралић. Сјајно је излазио на центаршутеве које су упућивали домаћи играчи, хватао лопте као крушке и уносио још већу сигурност међу своје клупске другове.

Тек што је почело друго полувријеме, шанса за Борац. Поповић је са десне стране извео корнер, али је замало закаснио Бешировић. На другој страни узвратио је Ђуровић, из окрета се одлучио на ударац, а голман Каралић и овог пута био је на висини задатка, зауставио је његов опасан шут. Од тада је Звезда све чешће нападала, све чешће су њени фудбалери боравили на противничкој половини терена.

Сви на стадиону, а и они крај ТВ екрана, постављали су само једно питање: може ли Борац да издржи тај притисак, може ли да одоли Црвеној звезди?

Одговор на то питање стигао је у 60. минуту.

RANIA

Jugor
POBEDNIK KUPA
MARŠALA TITA
1988.GOD.
BORAC
POSTANSKA STEDIONICA
IVANJICA
BEOBANKA
BEOBANKA

